

— Чуденъ е вашия Кушчу-Оглу! Не за отмъщение, не за пари, а само за жени и по причина на жени заповѣдва да убиватъ Божиитѣ людие: това е грѣхъ, безчестенъ грѣхъ. Колко жени има той, много ли му сж галайкитѣ? *)

— Той има само една жена, и тя не сѣди при него, а е въ чужда къща; галайки има толкова, колкото красиви дѣвойки и жени има въ Балканитѣ, колкото красиви дѣвойки и жени има въ увата! Той отмъщава за себе си; нему отнеха жената, а той сега отнима женитѣ на другитѣ. Стига само да погледне на нѣкоя жена, тя вече е изгубена: тя се влачи подирѣ му като че ли е привързана съ пѣкаква си магьосана връвъ. Да обича и люби Кушчията, това е всичко за нея на свѣта, друго тя не желае; тя ако рече: искамъ, той не говори небива, всичко ще намѣри. Очитѣ му сж като елмази, усмивката му е такава, че женитѣ не могатъ да се противятъ. Самичакъ той знае тайната на такава любовъ. Нито една любовница, а такива у него бѣхж съ стотини, не напустна Кушчията, нито една той не исплди. Любобъята и любопитството привличатъ къмъ него, а съ тия двѣ примамки може да заведешъ жената кждѣто искашъ

— Ами гдѣ е харемътъ му? Гдѣ той крие тия дѣвойки и жени?

— Не знаемъ; ний го виждаме съ една или съ двѣ, или пакъ самичакъ. Гдѣ сж другитѣ — това е за насъ тайна, и ний не се стараемъ да распитваме. Защо ни трѣбва да знаемъ? Да залюбишъ оная, която обича Кушчията — това е вѣрна смъртъ, а ний искаме да живѣемъ.

— Може би въ змѣйовитѣ дупки: за тѣхъ се разказватъ чудесии.

— Може би.

— Не е ли въ подземнитѣ вертепи на текето или въ мѣнастирътъ?

— Може би.

— Не е ли на скалиститѣ Шипченски височини?

*) Галайка — робиня.